

ZAKECALI SME SA...s pani profesorkou Mgr. Alenou Schmidtovou

Tajnostkársky prírastok

Jej štíhle nohy sa prehánajú po chodbách ako jesenný vánok. Blondatá hlava prišla nepozorovane a nenápadne. Vedeli sme o nej veľmi málo, ale tým časom je koniec. Čo rada stvára? Ako sa cíti na tejto škole? A aká vlastne je nová pani profesorka Mgr. Alena Schmidtová?

❖ **Ako sa vám páči na našej škole?**

- Zatiaľ sa mi páči a som spokojná. Moje očakávania sú momentálne splnené.

❖ **Kde ste učili predtým ako ste prišli na túto školu?**

- Učila som v základnej škole neďaleko Považskej Bystrice.

❖ **Čo vás dojem z učiteľského zboru?**

- Veľmi príjemný. Sme dosť početný učiteľský zbor, ale sú to veľmi príjemní ľudia.

❖ **Ako spolu vychádzate?**

- Vzhľadom na krátky čas, nakoľko som tu ešte len mesiac, si dovoľm povedať, že veľmi dobre.

❖ **Aký máte dojem zo žiakov?**

- Veľmi dobrý, ešte sa mi nestala situácia, že by bolo treba niečo riešiť, ani že by ma nejako extra vytočili.

❖ **Neolutovali ste, že ste sa rozhodli stať učiteľkou? Máte za sebou už štyri roky praxe...**

- Ani nie. Práca je pekná a je príjemné pracovať s ľuďmi. Momentálne ma to baví, naplňa a nemám potrebu to meniť.

❖ **Kam ste chodili na gymnázium?**

- Práve sem.

❖ **Zmenilo sa tu niečo od vašich študentských čias?**

- Po vonkajšej stránke takmer nič, vlastne škola vyzerala rovnako ako vyzerá aj dnes. Teraz som však spoznala priestory, ktoré som vtedy nevnímala. Škôlka je trochu prerobená odvtedy, ako som si ju pamätala, a samozrejme, že vybavenie laboratórií je iné ako za mojich študentských čias. A možno ešte to, že niektorí boli vtedy moji pedagógovia a spolužiaci a teraz sú kolegovia.

❖ **Čo rada robíte vo svojom voľnom čase?**

- Rada čítam a ak sa dá, tak sa vždy snažím ísť niekam von, neseďm doma.

❖ **Aké knihy máte rada?**

- Historické, jednoznačne literatúru faktu.

❖ **Aký je váš najobľúbenejší spisovateľ?**

- Nemám obľúbeného spisovateľa. Mňa skôr nadchne kniha po obsahovej stránke. Mám rada dejiny stredoveku a raného novoveku.

❖ **Čo vaši kolegovia a žiaci o vás určite nevedia?**

- Je toho veľa a ešte veľa toho ani nebudú vedieť. Nepatrím k ľuďom, ktorí by každému rozprávali veci zo

svojho súkromia.

❖ **Páčilo sa vám viac učenie na strednej alebo na základnej škole?**

- Jednoznačne za ten mesiac sa mi viac páči stredná škola. Sútu pre mňa lepšie, vhodnejšie podmienky. Nie je to len o výchove a nekonečnom upozorňovaní, ale aj o vzdelávaní.

❖ **Ako by ste charakterizovali svoju osobu?**

- Som dosť introvertná a skôr pesimistka, ale dá sa s tým žiť a ľudia v mojom okolí si už na to zvykli.

Zhovárал sa Matúš Uriček

Naši čtení čítaci, hoci možno nie ste ľuďmi nejakým spôsobom spojenými s púchovským gymnáziom, jeho ošumelo pôsobiacu budovu však určite poznáte. Majestátne staré múry síce ohlodáva čas, ale medzi nimi sa skrýva duševné bohatstvo, ktorým by sme sa svami raz za mesiac radi podelili.

Budeme sa vám prihovárať na stránkach Púchovských novín každý prvý týždeň v mesiaci pod hlavičkou Gympsy, čo je dlhoročný názov nášho školského časopisu. Ponúkame vám rozhovory, správy zo školských podujatí, reportáže, fejtóny a možno aj vydarené žiacke práce. Chceme totiž, aby ste vedeli a videli, že sa u nás niečo deje.

Akékoľvek otázky a postrehy môžete adresovať do našej mailovej schránky gympsy@centrum.sk, ktorá bude pravidelne vyprázdňovaná.

Príjemné zakrádanie sa po chodbách našej školy vám praje redakcia.

NOVOTINY

Aby sme si rozumeli - aj tak by sa dal nazvať medzinárodný projekt Orangeu - Školy pre budúcnosť, ktorý zorganizovalo púchovské gymnázium v spolupráci s družobným mestom Valašské Klobouky. Skupina študentov, ktorá sa koncom septembra do projektu zapojila, mala možnosť kreatívne a zaujímavovo stráviť dva dni, počas ktorých spoznala novú kultúru, tradície, no v prvom rade nových priateľov.

V prvý deň študenti absolvovali mnoho aktivít zameraných najmä na odlišnosti a podobnosti české-

Medzinárodné varenie vyprážaných palacinek s bryndzou

Aby sme si rozumeli

ho a slovenského jazyka, zúčastnili sa súťaže vo varení, kde si mohli vyskúšať svoje kulinárske schopnosti alebo ich folklórny súbor z Púchova naučil základné kroky ľudových tancov typických práve pre Slovensko.

Na druhý deň celá skupina navštívila jednu z najzachovalejších rezervácií slovenskej ľudovej architektúry - Vlkošinec, ktorý je zapísaný do zoznamu svetového prírodného a kultúrneho dedičstva UNESCO, a taktiež hrad Strečno, ktorý sa týči na rozhraní Turčianskej a Žilinskej kotliny už od 13. storočia.

Dlhé a energiou nabité dni dali

Folklórny súbor Váh to na tanečnom workshope poriadne rozprúdil

každému nepochybne zabráť, no aj napriek tomu hodnotia zúčastnení tento projekt na výbornú. Po skončení bolo každému jasné, že s našimi českými susedmi máme mnoho spoločného, a to nielen oblasti jazyka. Na záver stačí pridať jediné - my sme si rozumeli!

Katarína Bradáčová, VII.O

NOVOTINY

DO KAPUSTNÉHO HLÚBA AJ S...

Každý deň, keď som prechádzala bránami svojej školy a opatrne kráčala po exkluzívnom linoleu, mala som pocit, že tam vchádzam s plnohodnotným úmyslom naučiť sa niečo nové, čo ma posunie ďalej v ceste za ťubnou kariérou.

Tak to bolo aj pred dvoma rokmi. Rovnaký scenár, rovnaká rutina.

Zelené linoleum periodicky odrážalo nárazy mojich podpätkov a ja som sa blížila k cieľu - k triede sexta, ktorá vyjadrovala, že som už šiesty rok úspešnou študentkou osemročného gymnázia v Púchove.

Ako som sa približovala k dverám, hrdo som očakávala nápis SEXTA. Zrazu som sa však prudko zastavila a na stotinu sekundy prižmúrila oči. VI.O? Som v inej dimenzii? Alebo nás presťahovali a nikto mi to nestihol oznámiť?

Nie, ani jedno z toho nebola pravda. Nanešťastie.

Od „prelomového“ roku 2009 sa slovenskí osemroční gymnazisti pýšia koncovkou O. Pýtate sa, aká je to hlboká myšlienka? Taktá leží v najtemnejšej zásuvke bývalej vlády a my, smrteľníci, sa môžeme len domnievať, či ide o zlý vtíp alebo očividne nepodstatné konanie satirického Ministerstva školstva Slovenskej republiky.

Vyjadrenia samotného bývalého ministra, ktoré hovoria, že pre ľudí je ťažké porozumieť latinským názvom sú...hmm, ako to povedať? Absurdné? Keď sa dokážem naučiť názvy všetkých kostí človeka po latincky, názov mojej triedy by nemal byť problém.

Nuž, môžem už dodať len jediné - neznalosť neospravedlňuje.

**Katarína Bradáčová,
septima (po novom- VII.O)**

Velkomesto galského kohúta

Výtah sa spustil. Stojím v ňom natlačený spolu s inými turistami a čakám, čo uvidím a či mi padne sánka. Vystúpim, a ak mám povedať pravdu, padámi. Som vo výške 324 metrov nad morom a kam sa pozriem, vidím najkrajšie stavby Európy. La Defense, Víťazný oblúk, Louvre, 37 mostov cez Seinu, Sacré Coeur. Áno, správne, som na najvyššom poschodí Eiffelovky a mám na dlani celý Paríž.

Prišli sme sem spolu s ostatnými gymnazistami pod vedením pána profesora Gajdoša po prebdenej dvadsaťhodinovej ceste zájazdovým autobusom križom cez nočné európske diaľnice ako milióny ďalších nadšených turistov. Musím však povedať, že tá únavná cesta stála za to. Samozrejme, celý Paríž sa pozrieť za tri dni nedá, no k tomu najdôležitejšiemu sme sa dostali. Väčšinou peši nad zemou, ale aj pod zemou natlačení ako sardinky v pavučine parížskeho metra.

Najkrajšie a najpohodnejšie bolo určite plavenie sa po nočnej Seine. Keďže Francúzi veľmi múdro postavili všetky pamiatky pri vode a osvietili ich, mohli sme bezväčšej námahy obzerat Paríž aj za iného svetla. Väčšiu romantiku som v živote nezažil.

Nedámi nespomenúť dopravu. Ak sa vám zdá byť nočnou morou robiť vodičák v centre Bratislavy, ubezpečujem vás, že v Paríži je to oveľa horšie. Krásne sme to videli, keď sme prechádzali cez Champs-Élysées. Autá natlačené na seba zo všetkých smerov a semaforey či priechody pre chodcov tu tak trochu strácali svoju funkciu. Jednoducho - organizovaný chaos.

Prítomnosť všadeprítomného zmätku sme pocítili aj v Louvri. V tomto obrovskom múzeu je síce okolo 30 000 vystavených umeleckých diel, ale nájsť to vaše naj je často problém, pretože len samotný východ sa hľadá ťažko a bez mapy ste stratení.

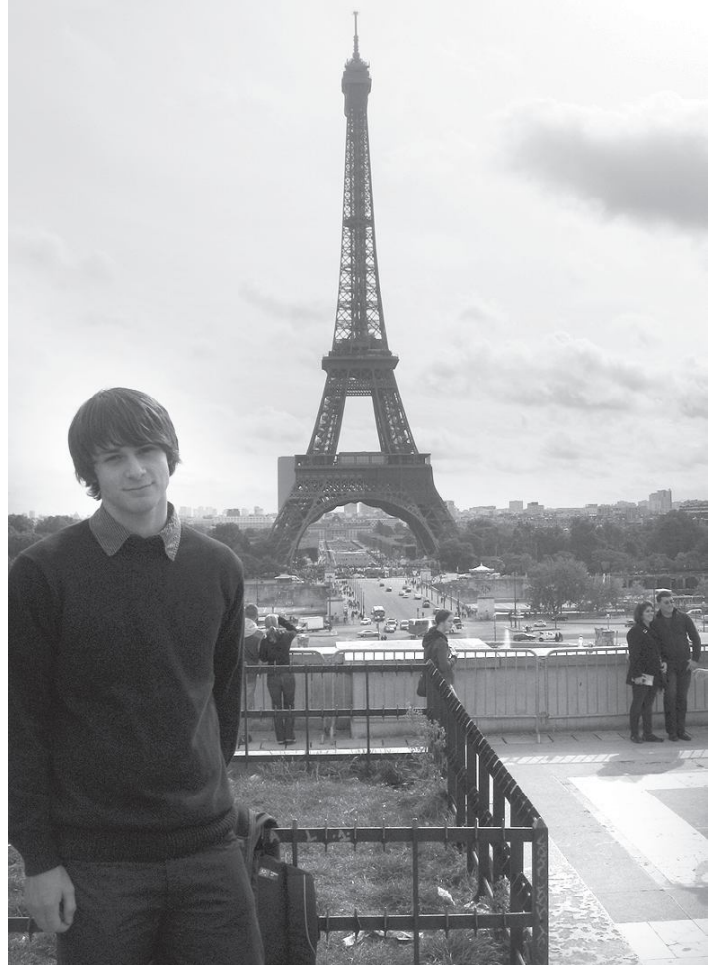
Tento chaos ale určite patrí ku každému velkomestu, a tým Paríž bezpochyby je. Žije tu okolo dvoch miliónov obyvateľov rôznej rasy a

CEZPOINÉ EXPEDÍCIE

národnosti. Síce sa ťažko rozoznávajú medzi davmi turistov, ale tú extravaganciu v obliekaní či hrdosť je vidieť na každom kroku. Po anglicky vám toho veľa nepovedia a nie je to tým, že by neboli jazykovo zdatní. Napríklad pouliční predavači ovládajú svoju odbornú

Takéto krásne historické mesto sa tiež, samozrejme, nezaobíde ani bez pouličných umelcov. Pri Sacré Coeur nás síce privítal príjemný huslista s nie príliš príjemnými rozladenými husľami, ale umelecký zážitok vyrovnali maliari v štvrti umelcov na Montmantri.

Atmosféra mesta je teda naozaj výnimočná, no, bohužiaľ, za tie tri dni si ju človek poriadne neužije. Myslím, že som ju pocítil až hodinu pred odchodom, keď sme mali posledný rozchod. Sadol som si na

obchodnícku terminológiu priam bravúrne v rozličných jazykoch. To, že počujete od čokoládového Francúza s obchodom doslova na vlastnom tele: „Ajfelofky! 5 za jedno, 5 za jedno!“ alebo „Zapalovači! Zapalovači!“ ktoré určite „Funguji! Funguji!“, tu nie je žiadnou raritou, no vie to po dlhšej dobe liezť na nervy.

lavičku na moste pri Notre Dame. Konečne som zastavil, pozrel na Seinu a poriadne sa nadýchol parížskeho vzduchu. Musím sa priznať, mesto mi prirástlo k srdcu a určite sa sem budem musieť vrátiť. Vychutnať si ho trochu inak, v menšom zhone a väčšej pohode. Je mi za tebou smutno, Paríž!

Tomáš Skokňa

COMMING SOON ALEBO V ĎALŠOM ČÍSLE NÁJDETE: stužkové, imatrikulácie, rozhovor s jubilantmi, Deň študentstva...

Redakčná rada: Katka Bradáčová, Dominika Hozdeková, Veronika Filová, Tomáš Schügerl, Matúš Uríček, Tomáš Skokňa, Viktória Ondričková, Dominika Slaninková, Nikola Bartošová, Miňo Laputík.

Odborný dozor: Martina Boleková. **Grafický návrh názvu:** Roman Muška